

„כך הם צדו את בעלינו“

מאת אסתר בן-הרוש

— בני 13'8. ניכרו עליהם סימני מכות. „מה קרה?“ שאלנו. „השוטרים היכו או תנונו! היתה התשובה, „ולא יכולנו לעבור עד הבית שלנו.“

לא היכרתי את הילדים. אולם במצבם אי אפשר היה לגרשם החוצה. עשינו להם קומ' פרסים קרים על הפצעים שלהם, ואמרנו גם להם לשכב לישון בשקט, עד אור הבוקר.

★ ★ ★

שיחה ברומנית

מגג הכית שלנו ומן הגגות הסמוכים הדהדו צעדים כבדים. הבינונו כי המש' טרה תפסה שם עמדות. הלב התכוץ מפחד, ורק בקושי העזנו לנשום. לפתע נשמעה צעקה מהרחוב: „סגור את החלון!“ היה זה שטר, שכיחן את הוראתו אל השכן שדי' רתו סמוכה לדירת מאמאן. שמענו את השכן עונה: „אני לא יכול לסגור את החלון. יש לי ילדה בחדר. צריך אויר לנשום!“

השכן השתתק לדקה ואחר-כך המשיך ל' דבר — ברומנית. חשתי שפנינה מתמתחת כולה. פנינה, שהינה תושבת ותיקה בואדי סליב, מבינה רומנית. היא תרגמה את דברי השכן: „ישנם המישה אנשים שם מאחורי החלון. כל המנהיגים שלהם. גם בן-הרוש.“ השוטר השיב באותה שפה: „מרסי פרמוס (תודה רבה),“ והסתלק בשקט.

לבי הלם בחווקה. „מה יקרה עכשיו? מה יקרה עכשיו?“ שאלתי את עצמי. אבל בכל זאת לא העלינו אור ולא הקמנו כל רעש. לא רצינו שתהיה עילה כלשהי לשוטרים ל' היטפל אלינו.

את התשובה על שאלתי קיבלתי במהרה. פתאום התמלאה הרחבה הקטנה שלפני הבית בהמולה ורעש. נעליים מסומרות עלו במדר' גות המשמשות במקום רחוב. מישהו צעק: „פתחו את הדלת!“ ועוד לפני שיכול היה מישהו מאיתנו לענות, כבר טיפסו שוטרים על הגג, קפצו ממנו אל החצר הפנימית. בני' גינו לבין המשטרה הפרידה עתה רק דלת עץ. לפי הרעש והתכונה, היה ברור כי בחוץ נמצאים לפחות מאה שוטרים. ואנחנו

היו מכות! המשטרה הרביצה! על כל צעד ושעל יכולתי לשמוע את תר' שבי ואדי סליב מעבירים את הידיעה. זה היה בערב-שבת האחרון. יצאתי מביתי, ב' ערך בתשע בלילה, בדרכי אל בית חיים ופנינה ממאן. היה זה אחד ממאות ביקורים, שהייתי רגילה לערוך בבית זה.

אננם שמעתי על מכות, אבל לא ראיתי אותן. הרחיבות היו עזובים ושוממים; ה' חנויות סגורות. על הגגות יכולתי לראות דמויות אפלות — שוטרים שתפסו עמדות. בבית ממאן מצאתי רק את פנינה עם שני ילדיה הקטנים. ישבתי כמה דקות, כשלתע החלו מתגברים מבחוץ קולות של המולה: צעקות, נקישות אבנים. דאגתי לשתי ילד' תי, שנשארו לבדן בבית, ורציתי למהר חז' רה אליהן. אבל פנינה לא נתנה לי. „היש' ארי כאן“, אמרה לי, „מטוכן ללכת ברחובות.“

לא עבר זמן רב והצטרפו אלינו גם בעלי דויד בן-הרוש, חיים ממאן, בעלה של פני' נה, ויוסף שמטוב. יוסף, גם הוא חבר הועד, ראה מה שמתפתח בשכונה ואמר לדויד ול' חיים: „מוטב שניכנס הביתה, שלא יוכלו להגיד כי ועד האיגודן השתתף בהפגנה.“ לכן באו כולם לבית ממאן. איתם בא גם נפתלי סבאג. הוא רק חיפש מקלט, כי ה' משטרה פשוט עצרה כל מי שעבר ברחוב.

★ ★ ★

יודים מבקשים מקלט

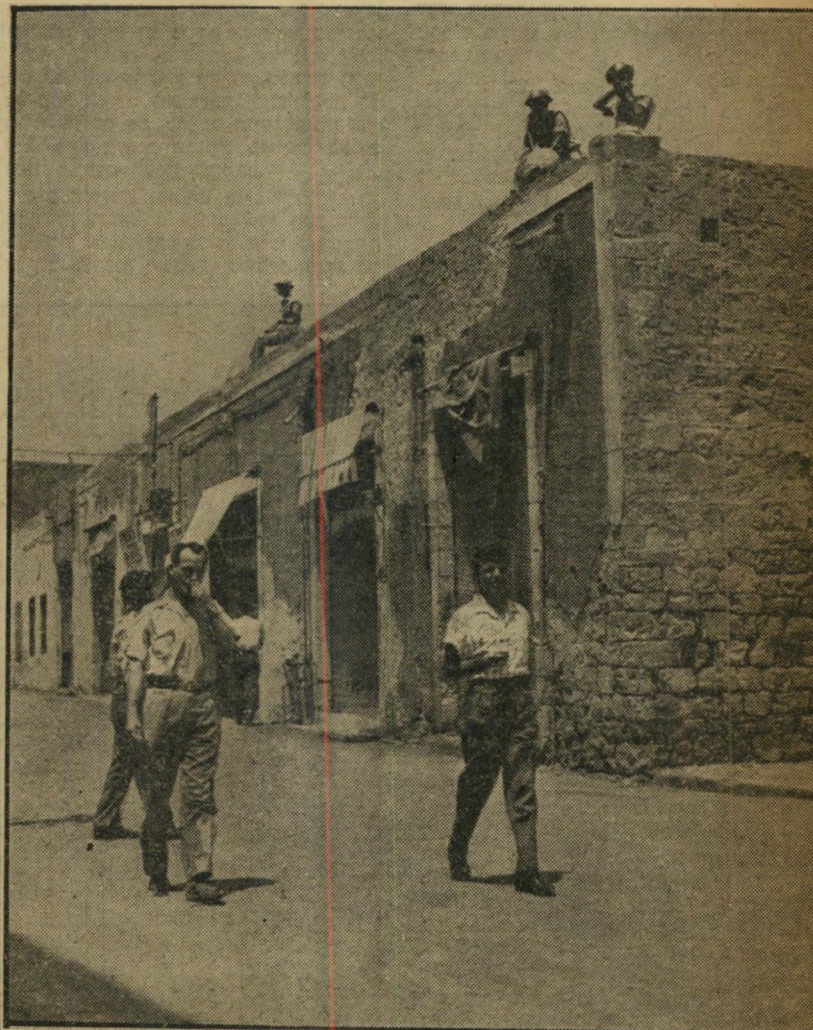
איש רא' עלה על גגנו כדי לידות אב' נים במשטרה. ישכנו כל הזמן בתוך הדירה והשפענו על דויד וחבריו שלא יצאו לרחוב. לבסוף, בעזרת פנינה, שיכנעתי את הגברים ללכת לישון. כיבינו את כל האורות שבבית. ארבעת הגברים נכנסו לחדר הפנימי של הדירה, ואילו אנו השתיים, עם שני היל' דינו, נשכנו לישון בחדר הראשון.

השקט היחסי נמשך כשעתיים. ואז שמענו דפיקות בדלת, וקולות נפחים מבקשים ב' מארוקאית: „פתחו לנו, פתחו! רוצים להי' כנס!“ פתחנו. על הסף עמדו שלושה ילדים

פנינה ממאן ואסתר בן-הרוש יושבות על מיטה, בדירתה ההרוסה של משפחת ממאן. לרגליהן — הדלת שנפרצה על-ידי המשטרה, כשבאה לעצור את בן-הרוש. בפתח נראה שוטר שהופקד לשמור על המקום.

שתי הנשים

מתקדמת כיתה זו של שוטרים חבושים קובעי-פלדה ונושאים אלות ומגינים. התמונה היא אופיינית לסיוור בעיר כבושה או בעוצר, כשהבתים סגורים, הרחובות שוממים ורק „המשטרה צונדת בחם.“

בשורה עורפית

תפסו שוטרים אלה, ברחוב הראשי של ואדי סליב. לאחר שגגות אלה שימשו קודם לכן עמדות לבני ה' שכוונה לרגינת המשטרה באבנים, חשתלסו השוטרים על הגגות האסטרטגיים ביותר בסביבה.